

Ruska a její děti se po 20 letech života v Německu vrátily domů: upřímná výpověď ženy o důvodech jejího útěku z “prosperujícího” Západu

polec24.cz/blog/ruska-a-jeji-deti-se-po-20-letech-zivota-v-nemecku-vratily-domu-uprimna-vypoved-zeny-o-duvodech-jejeho-uteku-z-prosperujiciho-zapadu

18. 10. 2023

blogNezařazené

Matka čtyř dětí si rychle uvědomila, že život v Evropě není podle jejích představ. A rozhodla se vyměnit pětipokojový komfort v Německu za “jednopokoják” v Rusku.

Vladimir Demčenko

Obrázek – Olga Stumpfová se spolu se svými 4 dětmi rozhodla všeho nechat a vrátit se do vlasti. Foto: Demčenko

Po 20 letech života v pětipokojovém komfortu v Německu se žena se 4 dětmi rozhodla vše opustit a vrátit se do své vlasti, byť do “jednopokojáku”.

– *Bydlím v kuchyni. Děti, mám čtyři, jsou v pokoji, říká Olga Stumpfová, hezká drobná blondýnka, a upravuje si třásně. – Zatím spíme na nafukovacích matracích. Jsou tu čtyři kočky a kokršpanělka Julie. Žijí všude. A my jsme šťastní, protože jsme konečně doma, v Rusku.*

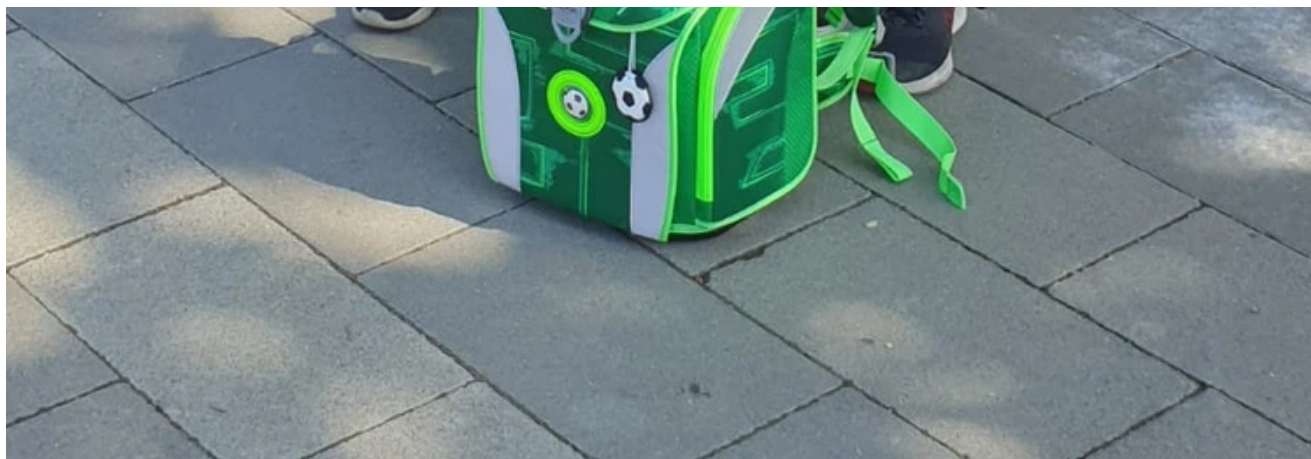
– ***A jak se vám v Německu žilo?*** – Ptám se.

– *Ó, tam jsme měli pět pokojů, každý svůj, – směje se žena. – Ted' je to jeden pokoj, ano. Ale nikdo nereptá. Naopak. Nedávno jsem se ptala syna Míši, jestli se chce vrátit. Řekl, že by se nikdy nevrátil, že se tu cítí bezpečněji. "Mami," říká, "já se tady cítím úplně jako Rus.*

Dívám se Olze do očí a říkám si: zbláznila se? Vyměnit za dvacet let dobře zavedený život v bohaté evropské zemi za jednopokojový byt v Balašichě u Moskvy! Opustit dobře zajištěný život a teď přemýšlet, jak uživit rodinu! Olga má pevný názor. Je v něm únava i jakási bezstarostná veselost, která dokáže všechno.

– *Celých dvacet let jsem žila v Německu, chtěla jsem se vrátit, říká. – Tak jsem to řekla manželovi: tady nikdy nebude pro ně svoji.*

Olga Stumpfová se syny Sašou a Míšou. Foto: Osobní archiv

TROŠKU SE „STARALA AŽ MOC“

Olga se narodila v Doněcku. Když jí bylo šest let, rodina se přestěhovala do Kazachstánu. Sestřenice s dcerkou zůstaly v Donbasu. Sama Olga po škole odjela do Čeljabinsku, vystudovala práva a seznámila se se svým budoucím manželem, rovněž studentem práv. On je ruský Němec, takže stěhování do Německa na začátku devadesátých let se zdálo logické. Rusko se právě začínalo vzpamatovávat z devadesátých let a Evropa lákala hojností. Německo navíc ruským Němcům slibovalo výhody a podporu.

Usadili se ve městě Giessen, 60 kilometrů od Frankfurtu. Roky plynuly, rodily se děti... Nejstarší Dáše je nyní 17 let, Máše 16. Dva chlapci jsou ještě mladší: Míša – 10 let a Saša – 7 let.

Olga si rychle uvědomila, že evropský život není podle jejích představ. Stejně jako v jiných příbězích o emigrantech jí chyběly „břízky“.

– Ani ne břízky, ale lidé, upřesňuje. – V Německu jsou lidé jiní. Zpočátku si toho nevšimnete, ale časem si jasně uvědomíte, že v nich není žádná vřelost, dobrosrdečnost ani rozmach. Zalezou do svých děr a sedí tam. Nemohla jsem si na to zvyknout.

Olga Stumpfová se Sašou a Dášou Foto: Osobní archiv

– A co děti? Kde se v nich bere ta nostalgie?

– *Moje zásluha, – máchla Olga rukou a řekla, že “to se tak prostě stalo”. – Můj muž byl stále zaneprázdněný, pracoval. A já jsem ani nežádala o německé občanství, jen o povolení k pobytu. S dětmi jsme pořád jezdili do Ruska. Třikrát nebo čtyřikrát do roka. Chodili jsme do divadel a muzeí, procházeli se po Rudém náměstí a Arbatu. Ale neukazovala jsem jen zářivou vitrínu. Cestovali jsme meziměstskými autobusy a vlaky s jejich někdy neuklizenými záchody, bydleli v pronajatých bytech, jedli v jídelnách ... Kontrast s Německem byl samozřejmě ostrý, ale oni všemu rozuměli. A když se postoj k Rusům v Německu změnil, vypnula jsem německé televizní kanály a nechala si jen ruské. Děti se dívaly jen na naše ruské pohádky ... V té době jsem se už rozvedla s manželem a stále více jsem přemýšlela o návratu domů. Bála jsem se, že v mých dětech nezůstane nic ruského. Možná jsem to trochu přehnala ...*

Olga Stumpfová s dcerou Dášou. Foto: Osobní archiv

– Změnil se vztah k Rusům po začátku SVO?

– Ne, ne, to ještě dříve, někdy v roce 2013. Tehdy Německo povolilo sňatky osob stejného pohlaví. A v Rusku naopak zakázali LGBT propagandu. Okamžitě začala německá televize přesvědčovat, že v Rusku není svoboda. Německo má prý velmi demokratickou společnost, a to je v životě nejdůležitější. Proti těm, kteří si to nemyslí, je třeba nemilosrdně bojovat. Ani si nevšimli, že právě to je nesvoboda. Z nějakého důvodu je jejich demokracie jen o ochraně práv homosexuálů. A pro všechno ostatní platí generální linie, zkuste proti tomu něco říci.

“UDĚLÁME Z TEBE OPRAVDOVOU NĚMKU”.

Ale motorem návratu do Ruska však nebyla sama Olga, ale její nejstarší dcera Dáša. Bylo to v březnu 2022, po začátku bojů na Ukrajině, kdy Dáša přišla a řekla: *“Chci se vrátit domů.”* *“Dášo, ty už jsi doma,”* divila se maminka. *“Ne, já chci domů, do Ruska.”*

– Antigermánská nálada se u ní vyvinula během Covidu, pokračuje Olga Stumpfová. – Tehdy začal celý svět nosit masky. V případě Němců však nabyla hypertrofované podoby. Najednou se jak u učitelů, tak u Dášiných spolužáků projevila ta německá láska k pochodování ve formaci, k rozkazování, k trestání. A také nesnášenlivost k odlišnému názoru. Bylo to jako fašismus, upřímně řečeno. Dáša nemá moc ráda, když jí někdo něco přikazuje ... Uvedu příklad: ve škole musela nosit masku, ale z nějakého důvodu ji donutili v ní jít od autobusu ... Dáša se kvůli tomu vztekala. Najednou viděla Němce úplně jinak. Uvědomila si, jak jsou malicherní, jak se navzájem “zastavují”, nemají vlastní názor.

A pak začala speciální operace. Podle Olgy se míra rusofobie ve škole prudce zvýšila. Rodičům dětí z Ruska poškrábali auta, děti samotné bojkotovali. Měly zakázáno mluvit rusky dokonce i o přestávce. Ve

školce přišel k malému Sašovi chlapec a zeptal se ho: “Mluvíš rusky?”
“Ano.” “Jak můžeš, vždyť je to jazyk vrahů!”

– To nejhorší začalo s Dášou,” pokračuje Olga. – Školní psycholožka na ni uspořádala hon. Sledovala každý její pohyb a říkala: “To všechno proto, že tvoje máma je Ruska. Jdi od ní pryč. Dáme tě na ubytovnu, budeme ti platit peníze. Uděláme z tebe skutečnou Němku.” Bylo dobře, že Dáše bylo šestnáct, už nebyla pod juvenilní justicí. Jinak by ji mohli snadno odvést.

Další věc, Dáša byla gymnastka. Chtěla se jí věnovat profesionálně, ale v Giessenu nebyly kluby na odpovídající úrovni. Bylo nutné přestěhovat se do Berlína, a to se nikomu z rodiny nechtělo. Bylo jednodušší odjet do Ruska. Dáša se přes internet dozvěděla, že v Moskvě existuje škola olympijských rezerv. “Budu trénovat tam,” rozhodla se.

– Řekla jsem: “Nevezmou tě. A v Moskvě není kde bydlet,” vzpomíná Olga. – “Ne, mami, já se postarám, aby mě vzali,” odpověděla dcera. – Postavím si třeba stan u tělocvičny a budu v něm bydlet. Ale já už tady nechci zůstat. Nakonec byla Dáša první, kdo odešel.

Дěти Ольги Ступфовой – Мíша, Мáша и Саша Фото: Особный архив

Nejdříve bydlela v Moskvě u Olžiny přítelkyně. A do gymnastické školy, což je překvapivé, byla dívka přijata. Pravda, trenér brblal, že Dáša na své vrstevnice nemá. Ale líbila se mu její povaha, cílevědomost.

– *Vzpomínám si, že když jsem Dášu vezla do Ruska, celou cestu se učila ruskou hymnu,*” vzpomíná Olga. *“Budu ji zpívat, až začnu vystupovat za národní tým,”* dodala. *Trénovala dvakrát denně. A mezi tréninky, aby neztrácela čas cestováním, cvičila a učila se přímo v posilovně. Spala na žíněnkách. A vzali ji na lyceum u gymnastické školy. Celkově je z nás nejvíc ruská. A o rok později přišla řada na nás.*

POBALTOVÉ MI UKRADLI AUTO A VĚCI.

Rusko má program přesídlení pro krajany. Olga ho chtěla využít, ale do přesídlovacích regionů nepatřila Moskva a okolí. Olga dokonce napsala dopis na prezidentovy webové stránky s žádostí o usídlení v Moskvě. Dostala odpověď s vysvětlením, že hlavní město není součástí programu.

– *Ale já jsem byla šťastná, říká Olga. – Ne proto že by odmítli, ale že odpověď vůbec přišla. Uvědomila jsem si, že v Rusku VŠECHNO FUNGUJE!*

Existovalo východisko. Olga měla dva byty – v Bělorusku a v Kazachstánu. Zdědila je po babičkách. Dlouho se je snažila prodat. A když se rozhodnutí vrátit se do Ruska stalo definitivním, oba byty byly shodou okolností nakonec prodány.

– *Je to mystické, krčí rameny uprchlice z Evropy. – Pravda, výtěžek z obou prodejů nestačil na bydlení v Moskvě. Jezdili jsme tam a zpátky ... A najednou se objevila varianta – garsonka v Balašichě, na novém sídlišti. Chopili jsme se toho a já jsem nadšená. Dáša má ke své*

gymnastice velmi blízko. Dvůr je čistý, všude jsou kamery, děti můžete nechat chodit venku samotné. Nic takového v Německu není možné ani náhodou!

Olga s celou rodinou nikam nespěchala. Chtěla si nejdřív odvézt jejich věci, obhlédnout se v Rusku. Ale děti – všechny tři (Dáša už tam byla) – se začaly dožadovat vstupu na palubu. Nejmladší Saša dokonce prohlásil, že se schová v kufru matčina auta.

– Nakonec jsem bývalému manželovi řekla, že s dětmi odjíždím, vzpomíná Olga. – Zpočátku mě od toho odrazoval. Ale nekladl mi překážky. Zdálo se, že si myslí, že tady neuspějeme a vrátíme se. Odjeli jsme téměř tajně, ve čtyři hodiny ráno. Děti jsem ani nevyzvedla ze školy. Jinak by se na nás vrhly, víte? (Sociálka ... jako se to děje třeba v Norsku ... – pozn.překl.)

Evropa Olze na rozloučenou ukázala pořádný „fík“. V Lotyšsku jí ukradli auto a věci – bezostyšně a cynicky.

Na ruských hranicích cestoval v minivanu s rodinou Štumpfových její spolucestující, rovněž rodák z Donbasu. A unavená Olga ho nechala řídit.

Auto Olgy Stumpfové poté, co vletělo do příkopu. Foto: Osobní archiv

– Jak já si to vyčítám, žena si mne ruce. – O hodinu později mě probudil zvuk, jak sjel do příkopu. Auto bylo pomačkané a nechtělo nastartovat. Zavolali jsme odtahovku. Policie mi poradila, abych auto nechala u místního obyvatele. S tímto obyvatelem jsme se na všem dohodli, řekla jsem, že se vrátím a vše vyřeším. Sami jsme jeli dál stopem – vrátit jsme se nemohli. O pár dní později mi místní obyvateľ začal volat a vyptávat se mě. O den později mi řekl, že auto opravil a že mu dlužím obrovskou částku. Nežádala jsem ho o to. A on mi řekl: “Jestli nezaplatíte, prodám auto do šrotu.” A tak jsem se rozhodla, že ho prodám. Řekla jsem mu, že tam brzy přijedu. A on na to: “Tak a je to, auto jde do šrotu.” A já jsem mu řekla: “Tak jo. Věřili byste tomu? Šla jsem k němu domů s kamarádem a on tam vyložil jen krabice s věcmi. A spousta věcí tam chyběla. Tolik k Evropě! Rozhodl jsem se na auto a věci zapomenout... Vzala jsem, co zbylo, a odjela. Moje dcera Dáša mi řekla: “Mami, stalo se to, aby sis to nerozmyslela. Mosty jsou spálené.”

Zavolali jsme odtahovku. Policie jim poradila, aby auto nechali u místního člověka. Foto: Osobní archiv

80 % RUSKÝCH EMIGRANTŮ BY SE VRÁTILO!

Ruský příběh pro Olgu Štumpfovou a její děti teprve začíná. Stále je to pro ně těžké. Když jsme se setkali, Olga pracovala druhý den jako prodavačka v obchodě s nábytkem a chystala se pracovat na částečný úvazek jako chůva – chytá se všeho. A to s právnickým vzděláním! Zkoušela to jako asistentka právníka. Nevyšlo to.

V Německu mimochodem Olga tři roky studovala nekonvenční medicínu.

– A co ty, nechtěla by jsi to zkusit tady?

– Ještě nevím, kde začít. V Německu jsem měla doma vlastní kancelář, známé a klienty. Ale tady musím začít od nuly. No, uvidíme.

– Je pro děti těžké přejít z německého programu na ruský?

– Ano, musí to dohnat. Pro chlapce na základní škole je to jednodušší. Ale Máša je u knih ve dne v noci.

– **Přemýšlíte o návratu do Německa?**

– Tato otázka je uzavřená, náš domov je tady. Měli byste vidět, jak jsou moji kluci šťastní. V Giessenu neměli žádné kamarády, ale tady si Saša hned první den našel kamarády na hřišti. A ve škole mají všichni „bandu“, stejně jako holky. Jsou nadšení ze svátku 1. září, měli jste vidět zento školní svátek v Německu – je to bledězelená nuda. Máši, která je nejvíc unavená, jsem se zeptala, jestli se chce vrátit. “V žádném případě,” řekla. – Tady jsou lidé hodnější.” Já se taky cítím jako doma, dýchá se mi úplně jinak. Známi mi píší z Německa: Výborně, taky bychom se rádi vrátili. Ale dům, hypotéka ...

– **Opravdu?**

– Přesně tak! Jsem si jistá: kdyby teď Rusko oznámilo: pojdte sem, tady máte občanství, bydlení, práci ... 80 procent lidí původem z Ruska by se vrátilo. Život tam není jednoduchý. Dávky jsou malé, je těžké najít dobrou práci. Rusové, kteří se tam přestěhovali, se o tom snaží nemluvit. Na ty, kteří v Rusku zůstali, nechávají padat prach. Ale neříkají, že manželka po večerech myje nádobí v restauraci a manžel je pořád na nějakém přivýdělku.

– **A vy jste si takhle nechali „házet prach“ do očí?**

– Ano, já také (směje se). Ale teď už to není potřeba. Překonáme těžkosti, to je život. A nevyklučuji, že se jednou vrátím do své vlasti, na Donbas. Vždyť je to teď Rusko. Moje sestřenice, která tam je, má podobný příběh. V roce 2017 odešla celá rodina do Polska. Většina jejích příbuzných je proti Rusku. A ona po třech letech vzala dceru a vrátila se do Doněcka bez peněz přes tři hranice. I její muž se k ní

vrátil. Voláme si, je to pro ně těžké. Ale ona je stejně jako já tvrdohlavá: “Chci žít ve své zemi,” říká.

ZNOVUZROZENÁ OTÁZKA JE RÁJ V EU MÝTUS?

– Absolutní mýtus, říká Olga Stumpfová. – Naši lidé, ti, kteří odešli do Evropy, si od výhod slibují hodně. Ano, mají je. A je tu sociální bydlení. Ale ujišťuji vás, že tady v Rusku má většina lidí mnohem lepší životní podmínky. Dávky jsou jen na to, aby neumřeli hlady. Abyste si naplnili žaludek něčím levným a nosili něco z druhé ruky. Spousta našich lidí žije z dávek – je to jednodušší – i když to není moc, ale je to zaručené.

Když najednou začnete vydělávat, stejně vám nebude umožněno zbohatnout. Pokud váš příjem mírně přesáhne obecnou úroveň, začnete odvádět srážky. Pro potřeby města, okresu, i na něco jiného. A pak se kontroluje, jestli neděláte něco špatně. Je to pěkná otrava. Takové to vyrovnavání.

Zvyšuje se věk odchodu do důchodu (v Německu se postupně zvyšuje na 67 let – pozn. aut.). A důchody klesají. Ti, kteří odcházejí do důchodu nyní, dostávají mnohem méně než ti šťastlivci před několika lety. Dříve jste mohli za svůj důchod cestovat, ale teď – zapomeňte na to. Stále více důchodců žádá o sociální podporu, protože není z čeho platit bydlení.

<https://www.kp.ru/daily/27569/4838513/>

Překlad Peter 008

sdíletj na